

Czwartek, 6 maja 2010 r.

58. wzywa Komisję do dostosowania budżetu UE w celu przyspieszenia rozwoju i wykorzystania efektywnych kosztowo technologii niskoemisyjnych, w szczególności w celu spełnienia potrzeb finansowych związanych z wdrożeniem Europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE);
59. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie „Porozumienia między Burmistrzami” („Covenant of Mayors”) jako forum wymiany najlepszych praktyk i pionierską inicjatywę miast, które wyznaczają sobie ambitne cele, aby zwiększyć swoją wydajność energetyczną; w tym kontekście gratuluje tym miastom i stowarzyszeniom, które opracowują dobre praktyki w zakresie wykorzystywania TIK, tak by miasta stały się bardziej wydajne energetycznie, oraz zachęca do rozpowszechniania takich praktyk;
60. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspierania edukacji i kampanii uświadamiających użytkowników, aby umożliwić pełne wykorzystanie potencjału TIK w zakresie oszczędności energii;
61. wzywa Komisję, aby we współpracy z odpowiednimi partnerami międzynarodowymi wspierała rozwój wspólnych międzynarodowych standardów składania przez przedsiębiorstwa sprawozdań dotyczących emisji dwutlenku węgla, aby mogły one mierzyć swoje emisje w sposób porównywalny i skuteczny;
62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania rozwoju pozamiejscowego przetwarzania danych (off-site processing), mając na uwadze ogromny potencjał tej technologii w zakresie racjonalizacji zużycia energii i zmniejszania ilości odpadów zazwyczaj spowodowanych regularną modernizacją TIK;
63. wyraża nadzieję, że zostaną podjęte kroki mające na celu wykorzystanie potencjału TIK do ograniczenia marnotrawstwa produktów żywnościowych w ramach łańcucha dostaw, w szczególności poprzez skoordynowane działania w zakresie wspólnej polityki rolnej i 7PR;
64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz posłom i rządóm państw członkowskich.

Biała księga Komisji „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania”

P7_TA(2010)0154

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (2009/2152 (INI))

(2011/C 81 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie adaptacji do zmian klimatycznych w Europie – wariantów działań na szczeblu UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 41.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0042.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 września 2009 r. w sprawie pożarów lasów w lecie 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾,
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), protokół z Kioto do tej konwencji oraz wyniki XV konferencji stron UNFCCC (COP 15), która odbyła się w Kopenhadze ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki oraz Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Rybołówstwa (A7-0057/2010),
- A. mając na uwadze, że globalne ocieplenie oraz zmiany klimatyczne są uznawane za bardzo poważne zagrożenia,
- B. mając na uwadze, że zmiany klimatu będą miały niebagatelne negatywne skutki dla środowiska naturalnego, gospodarki i społeczeństwa,
- C. mając na uwadze, że nawet jeśli państwa na świecie zdołają ograniczyć i zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych, to w dalszym ciągu uporanie się z nieuniknionymi skutkami wciąż wymagałoby znacznych wysiłków w zakresie dostosowania,
- D. mając na uwadze, że nawet osiągnięcie celu polegającego na zatrzymaniu globalnego ocieplenia na poziomie + 2 °C nadal oznaczałoby ocieplenie w Europie charakteryzujące się ekstremalnymi regionalnymi zmianami klimatu, a także mając na uwadze, że realizacja przyrzeczeń zgłaszanych obecnie do UNFCCC przyczyniłaby się do ocieplenia rzędu + 3.5 do + 4 °C,
- E. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne osiągną regionów europejskich w różnorodny sposób, w różnym stopniu i w różnym czasie,
- F. mając na uwadze, że – jak wskazała Komisja w białej księdze – dostosowanie do zmian klimatu wymagać będzie solidarności państw członkowskich UE z regionami znajdującymi się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej dotkniętymi zmianami klimatu,
- G. mając na uwadze, że Europa Południowa oraz basen Morza Śródziemnego to dwa szczególnie podatne na zagrożenia obszary Europy, które już w tej chwili borykają się z niedoborem wody, suszami i pożarami lasów, a także mając na uwadze, że według niedawnych badań w Europie Południowej do 2080 r. nastąpi spadek wydajności plonów o 25 % ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0013.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0089.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0019.

⁽⁴⁾ Projekt decyzji UNFCCC -/CP.15, porozumienie kopenhaskie, FCCC/CP/2009/L.7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

⁽⁶⁾ Wspólne Centrum Badawcze – Instytut Perspektywicznych Studiów Technologicznych: „Wpływ zmian klimatu na rolnictwo w Europie, projekt PESETA – badania w dziedzinie rolnictwa” EUR 24 107 EN, 2009.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że według Europejskiego Towarzystwa Badań nad Chorobami Układu Oddechowego każdy wzrost temperatury o jeden stopień Celsjusza powyżej progu określonego dla danego miasta pociąga za sobą wzrost śmiertelności osób cierpiących na problemy oddechowe o 6 %,
- I. mając na uwadze znaczenie rozdziału białej księgi zatytułowanego „Wymiar zewnętrzny i bieżące prace prowadzone w ramach UNFCCC” oraz fakt, że UE powinna mówić jednym głosem, by ponownie przejąć rolę lidera w walce ze zmianami klimatu, przyczyniając się do powstania nowej „dyplomacji klimatycznej”, zgodnie z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej;
- J. mając na uwadze, że wpływ zmian klimatu na gospodarkę, społeczeństwo i szeroko pojmowane środowisko będzie najbardziej odczuwalny pośrednio poprzez niszczenie funkcji ekosystemu zasadniczych dla zdrowia ludzi, a także mając na uwadze, że wynika stąd potrzeba uznania ochrony ekosystemów za podstawę strategii dostosowawczej UE;
- K. mając na uwadze, że rosnące średnie temperatury prowadzą do zmniejszenia zapotrzebowania na ropę i gaz do celów grzewczych, lecz jednocześnie rośnie liczba dni, kiedy potrzebne jest chłodzenie, co prowadzi do większego zapotrzebowania na energię elektryczną,
- L. mając na uwadze, że obowiązujące prawodawstwo europejskie bezpośrednio dotyczące kwestii ochrony środowiska powinno zapewniać spójne podstawy służące zwiększeniu zdolności UE do radzenia sobie ze skutkami zmian klimatu,
- M. mając na uwadze, że działania podjęte na szczeblu europejskim powinny określać i spełniać najwyższe standardy pod względem ochrony środowiska, zarówno w krótkiej, jak i długiej perspektywie (obejmując adaptację do zmian klimatu),
1. z zadowoleniem przyjmuje wspomnianą wyżej białą księgę;
 2. zgadza się z celem proponowanych ram adaptacyjnych UE, tzn. z poprawieniem odporności UE w kontekście zwalczania wpływu zmian klimatycznych;
 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że biała księga kładzie nacisk na zwiększenie odporności wszystkich ekosystemów jako na główny sposób obrony przed najbardziej skrajnymi skutkami zmian klimatu; ponadto podkreśla, że naturalne ekosystemy to największe na Ziemi pochłaniacze dwutlenku węgla, wiążące 50 % rocznych światowych emisji gazów cieplarnianych i przyczyniające się zarówno do łagodzenia skutków zmian klimatu, jak i do dostosowania do nich;
 4. podkreśla znaczenie ustanowienia krajowych planów dostosowawczych w oparciu o wspólne ramy europejskie, umożliwiające państwom członkowskim planowanie działań dostosowawczych i informowanie o nich; uważa, że plany takie powinny zawierać mapy ryzyka i zagrożeń obejmujące infrastrukturę i instalacje, które w przypadku niekorzystnych warunków pogodowych mogą stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego lub zdrowia publicznego; wzywa do udostępnienia takich informacji opinii publicznej i pozostałym państwom członkowskim;
 5. podkreśla znaczenie włączenia kwestii adaptacji we wszystkie dziedziny polityki UE, zwłaszcza we wspólną politykę rolną i wspólną politykę rybołówstwa oraz w politykę spójności, a także w przepisy dotyczące oceny wpływu na środowisko, pozwoleń na budowę i norm obowiązujących w budownictwie (oraz zapewnienia ich spójności dzięki przekrojowemu podejściu międzysektorowemu opartemu na odporności ekosystemów);
 6. podkreśla, że główne obszary działania wskazane w białej księdze należy traktować priorytetowo zgodnie z ramami czasowymi, w których spodziewane jest wystąpienie w Europie różnego rodzaju konsekwencji, by skuteczniej ukierunkować dostępne zasoby;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Rozwijanie podstaw wiedzy

7. podziela pogląd Komisji, że potrzeba więcej wiedzy na temat wpływu zmian klimatu, tak żeby informacje uzyskane w wyniku badań mogły być rozprzestrzeniane na możliwie największą skalę, i w związku z tym aby można było rozwijać stosowne środki dostosowawcze;

8. wzywa Komisję do rozwoju podstaw wiedzy na temat skutków zmian klimatycznych nie tylko w odniesieniu do Unii Europejskiej, lecz również przekazania tej wiedzy krajom rozwijającym się i przechodzącym transformację gospodarczą, aby również tam reagować odpowiednio na zmiany klimatu i móc skutecznie wykorzystywać środki finansowe przeznaczone na ochronę klimatu;

9. podkreśla, że należy wzmocnić wysiłki badawcze w ramach obecnego siódmego programu ramowego oraz przyszłych badawczych programów ramowych w celu zaradzenia problemowi istniejących luk w wiedzy w odniesieniu do zagrożeń (przeszłe i prawdopodobne przyszłe klęski będące wynikiem warunków pogodowych) i innych istotnych czynników, np. rozwoju społeczno-gospodarczego (obecny i przyszły rozkład geograficzny zagrożonych zasobów) w określonych miejscach i okresach, oraz opracowania sposobów i technik oceny kosztów i korzyści środków dostosowywania do wpływu zmian klimatycznych i ich wkładu w zmniejszanie narażenia lub podatności na zagrożenia klimatyczne, oraz że priorytetem powinno być podejmowanie wysiłków badawczych i finansowanie rozwoju technologii w krajach narażonych na wysokie koszty wdrażania polityki adaptacyjnej;

10. uważa, że wskaźniki podatności należy opracować w trybie pilnym ze względu na różnorodność scenariuszy klimatycznych na terytorium Wspólnoty, i podkreśla potrzebę dalszej analizy odpowiedniego modelowania na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, jak również potrzebę zdefiniowania zdolności adaptacyjnych na całym terytorium UE; w związku z tym wzywa Europejską Agencję Środowiska do przedstawienia sprawozdań zawierających analizę zagrożeń, jakie zmiany klimatu niosą ze sobą dla najbardziej podatnych na nie regionów w Europie, wskazanie potrzeb, uwarunkowań, ram czasowych, szans, szczebli politycznych i możliwości dostosowania, by w oparciu o nie sporządzić wytyczne na temat praktyk dostosowawczych i wesprzeć zainteresowane strony na szczeblu regionalnym i lokalnym w opracowywaniu solidnych strategii dostosowawczych;

11. przypomina jednak, że niepewność co do skutków stanowi integralną część problemu zmian klimatycznych oraz że decyzje w tym zakresie będzie trzeba czasem podejmować nie czekając na potwierdzenie naukowe, zgodnie z podejściem ostrożnościowym;

12. jest zdania, że konieczne jest przeznaczenie funduszy na badania w zakresie klimatu, co może być skuteczniej realizowane na poziomie europejskim i będzie stanowić solidną podstawę opracowywania strategii politycznych na rzecz dostosowania do zmiany klimatu;

13. zachęca Komisję do zapewnienia wszystkim publicznym i prywatnym zainteresowanym stronom łatwego dostępu do szczegółowych danych (w tym metadanych opisujących metodologię zbiorów danych); uważa, że dane na temat zmian klimatu należy uznać za dobro publiczne i w związku z tym, zgodnie z art. 14 dyrektywy INSPIRE, udostępnić je nieodpłatnie lub za opłatą pokrywającą koszty utrzymania baz danych i odpowiednich usług;

14. podkreśla konieczność połączenia lokalnych i regionalnych inicjatyw dostosowawczych w zakresie zmian klimatycznych oraz ogólnoeuropejskiej wymiany doświadczeń; podkreśla, że przekazywanie rozwiązań w zakresie najlepszych praktyk może zapewnić wartość dodaną dla strategii UE;

15. podkreśla słuszność metod badań udziałowych, do których zachęca program „Nauka w społeczeństwie” w ramach siódmego programu ramowego UE, umożliwiając wspólne poszerzanie wiedzy z udziałem wspólnot i władz lokalnych dla określenia najlepszych strategii adaptacyjnych na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz dla zapewnienia lepszego rozpowszechniania wiedzy;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę białej księgi dotyczącą wprowadzenia mechanizmu wymiany informacji; chciałby, aby mechanizm ten stał się operacyjny do 2011 r., podobnie jak dopracowanie wzorów instrumentów przewidywania;

17. przyjmuje pogląd, że Komisja powinna zapewnić, aby system wymiany informacji rozwinął się, tworząc portal, na którym znajdą się inne istniejące systemy, takie jak Wspólny Europejski System Informacji o Środowisku (SEIS) oraz Globalny Monitoring Środowiska i Bezpieczeństwa (GMES), i powinien stanowić wartość dodaną w odniesieniu do przygotowania UE, państw członkowskich i prywatnych zainteresowanych stron do planowania, finansowania i wdrażania stosownych planów w zakresie adaptacji;

18. podkreśla znaczenie usług satelitarnych, szczególnie dla działań ratowniczych w przypadku klęsk żywiołowych; wzywa wszystkie zainteresowane strony do spowodowania, aby system GMES stał się jak najszybciej w pełni operacyjny;

Włączenie kwestii adaptacji do polityki UE w poszczególnych dziedzinach

Zasada ogólna

19. podkreśla znaczenie przyjęcia podejścia przekrojowego opartego na odporności ekosystemów, ochronie siedlisk i różnorodności biologicznej oraz na korzyściach płynących z ekosystemów, a także wagę zapewnienia synergii i spójności między środkami, które należy podjąć w ramach wszystkich odpowiednich sektorowych strategii politycznych;

Woda

20. wyraża szczególne obawy w związku ze stanem wód, które należą do podstawowych zasobów naszej planety, jako że zmiany klimatyczne będą miały zasadniczy wpływ na ilość i jakość zasobów wodnych, w szczególności wody pitnej;

21. podkreśla, że UE musi skuteczniej gospodarować swoimi zasobami wodnymi poprzez zrównoważone podejście dwutorowe polegające na zwiększaniu potencjału zasobów oraz na aktywnym ograniczaniu popytu i marnowania wody przez część mieszkańców, a także poprzez działania społeczno-gospodarcze;

22. kładzie nacisk na znaczenie adaptacji w pełni zintegrowanej z planami zarządzania wodami w dorzeczu zgodnie z wytycznymi przyjętymi w dniu 30 listopada 2009 r.;

23. podkreśla znaczenie zapewnienia aktywnego wdrażania ramowej dyrektywy wodnej (2000/60/WE) ⁽¹⁾ i skuteczności planów gospodarowania wodami w dorzeczu, zwłaszcza w przypadku dorzeczy transgranicznych i w regionach, gdzie deficyt wody osiągnie poziom krytyczny lub gdzie wzrasta częstotliwość powodzi;

24. podkreśla znaczenie wdrażania dyrektywy o powodziach, która zapewnia wyczerpujący mechanizm oceny i monitorowania podwyższonego ryzyka powodziowego w wyniku zmian klimatu oraz rozwijania strategii adaptacyjnych, a także korzyści, jakie może przynieść odporne środowisko i odporne ekosystemy na rzecz kontroli i zmniejszania skutków powodzi;

Rolnictwo i leśnictwo

25. podkreśla potrzebę wzmocnienia odporności ekosystemów rolniczych poprzez bardziej zrównoważone wykorzystywanie zasobów naturalnych, zwłaszcza wód i gleb, poprzez aktywne zniechęcanie do niezrównoważonych praktyk i upraw nieodpowiednich ze względu na duże zużycie wody oraz poprzez częstsze korzystanie z wewnątrzgatunkowej i międzygatunkowej różnorodności biologicznej na poziomie nasienia i ras zwierząt;

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

26. uważa, że wspólna polityka rolna ma do odegrania kluczową rolę w przyczynianiu się do adaptacji i że wymaga opracowania bardziej ekosystemowego podejścia do rolnictwa, chroniącego i zwiększającego wyniki ochrony różnorodności biologicznej i inne funkcje ekosystemów, w tym ochronę gleb, jakość wód powodziowych i ekologiczne przenikanie się krajobrazów oraz że wprowadzenie trwałych praktyk rolniczych przyniesie znaczące korzyści w zakresie zachowania gleb, zarządzania zasobami wody, utrzymania różnorodności biologicznej i odporności ekosystemów;

27. podkreśla, że europejskie środki na rzecz lasów powinny obejmować wymiar adaptacyjny, gdyż ekosystemy leśne zostaną poważnie dotknięte skutkami zmian klimatu i będą w większym stopniu zagrożone pożarami;

28. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące aktualizacji strategii UE w zakresie leśnictwa; wzywa Komisję, by jak najszybciej zainicjowała debatę na temat ochrony lasów;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia środków rolno-leśnych na rzecz zalesiania krajów śródziemnomorskich, które stanowi wydajną kosztowo metodę zapewnienia podstawowych funkcji ekosystemu;

30. wyraża zaniepokojenie faktem, że w ostatnich latach w Europie wystąpiły pożary niszczące ponad 400 000 hektarów lasów rocznie, spowodowane stopniowym opuszczaniem wsi i porzucaniem jej tradycyjnej działalności, niewłaściwą ochroną lasów, istnieniem dużych terenów leśnych, na których występuje tylko jeden gatunek drzew, sadzeniem nieodpowiednich odmian drzew, brakiem właściwej polityki prewencyjnej oraz niewystarczająco surowymi karami za umyślne podpalenie, wraz z nieodpowiednim stosowaniem przepisów zabraniających samowoli budowlanej i zapewniających ponowne zalesianie; zauważa, że wobec pożarów na taką skalę, zwłaszcza w Europie Południowej, lasy nie są w stanie się regenerować, co niesie ze sobą poważne konsekwencje ekologiczne oraz skutki gospodarcze i społeczne; zauważa również, że nietypowe warunki pogodowe w 2007 r. spotęgowały zjawisko ogromnych pożarów, które w nadchodzących latach może się powtarzać z większą częstotliwością; odnotowuje ponadto, że globalne ocieplenie będzie narastało przynajmniej w ciągu nadchodzących 30 lat, i może dotknąć przede wszystkim określone regiony szczególnie podatne na zmiany klimatu;

31. wzywa Komisję, by we wniosku dotyczącym planu działań UE na rzecz dostosowania do zmian klimatu priorytetowo potraktowała zapobieganie suszom i pożarom lasów i walkę z nimi, ze szczególnym uwzględnieniem Europy Południowej, zgodnie z sugestią zawartą w rezolucji Parlamentu w sprawie pożarów lasów w 2009 r.;

32. wzywa Komisję do przedstawienia zaleceń dotyczących sposobów dostosowania krajowych systemów ochrony ludności do skutków zmiany klimatu; wzywa Komisję w szczególności do podjęcia działań zmierzających do zwiększenia zasobów i potencjału europejskich rezerw taktycznych do gaszenia pożarów lasów;

33. zaleca, by Komisja ustanowiła programy badań analizujące reakcje lasów na zwiększone poziomy CO₂, podwyższoną temperaturę i suszę;

34. zaleca, by Komisja ustanowiła programy badań w celu opracowania nowych technik gospodarki leśnej w ekosystemach dotkniętych zmianami klimatu uwzględnieniem nowych okoliczności wynikających ze zmian klimatu;

Rybołówstwo

35. wzywa do rozważenia alternatywnych systemów zarządzania rybołówstwem i zmniejszenia zdolności niektórych segmentów floty europejskiej a celu wprowadzenia zrównoważonych metod rybołówstwa i akwakultury;

36. wzywa Komisję do zbadania i oceny zjawiska zielonych alg i jego wpływu na sektor rybołówstwa; zwraca się również o zbadanie, jak zjawisko zmiany prądów morskich spowodowane ociepleniem klimatu oddziałuje na przemieszczanie się niektórych gatunków morskich;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

37. zdecydowanie zachęca Komisję do zadbania o wzmocnienie i wdrożenie zaleceń dotyczących zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w szerszym kontekście zintegrowanej polityki morskiej, łącząc wszystkie strategie polityczne dotyczące sektorów mających związek z morzami i oceanami;

38. zaleca Komisji, aby podkreślała środki adaptacyjne oparte na odporności ekosystemów w przypadku stanowiska Unii Europejskiej w kontekście międzynarodowych negocjacji w sprawie rybołówstwa i środowiska morskiego, a w szczególności w kontekście partnerskich umów w sprawie połowów i regionalnych organizacji rybołówstwa;

39. wzywa Komisję do aktywnego udziału w tworzeniu funduszu „niebieskiego dwutlenku węgla” w kontekście UNFCC; podkreśla, że taki fundusz powinien zbadać mechanizmy finansowe i koordynacyjne w celu ochrony ekosystemów nadmorskich i morskich oraz zarządzania nimi, a także w celu pochłaniania dwutlenku węgla przez oceany, w ramach światowej strategii na rzecz planowania dotyczącego obszarów morskich;

Gleby

40. przyjmuje pogląd, że nie tylko gleby silnie wpływają na zmiany klimatu, lecz również same zmiany klimatu mogą prowadzić do poważnej degradacji lub erozji gleby;

41. uznaje, że przyczyny i skutki degradacji gleb są przede wszystkim lokalne i regionalne i że w związku z tym należy przestrzegać zasady pomocniczości; wzywa państwa członkowskie, które nie mają ustawodawstwa dotyczącego ochrony gleb, by przyjęły spoczywającą na nich odpowiedzialność;

Strefy przybrzeżne i wyspy

42. uważa, że strefy przybrzeżne i wyspy powinny korzystać z priorytetowych środków dostosowawczych z uwagi na fakt, że są szczególnie narażone na skutki zmian klimatu, gęsto zaludnione i skupiają znaczące interesy gospodarcze;

Polityka w zakresie ochrony zdrowia i opieki społecznej

43. podkreśla, że w polityce dostosowania do zmian klimatu należy realizować ambicję przekształcenia jej w siłę napędową zrównoważonego wzrostu; zaznacza ponadto, że polityka ta może i musi również dysponować potencjałem tworzenia miejsc pracy i ochrony sprawiedliwości społecznej, przez co przyczyni się do podniesienia poziomu zatrudnienia i pomoże zwalczać ubóstwo i nierówności społeczne;

44. podkreśla, że społeczne aspekty i kwestię zatrudnienia w polityce dostosowania do zmian klimatu należy uwzględnić w strategii UE na rzecz ożywienia gospodarczego;

45. zauważa, że ambitne plany dostosowawcze przyczynią się do utworzenia ekologicznych miejsc pracy w Europie, które będą pomocne w osiągnięciu gospodarki opartej na technologiach bezemisyjnych i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz bardziej zrównoważonego wzrostu gospodarczego w całej Europie;

46. podkreśla konieczność zapewnienia wystarczającej ochrony uboższym społecznościom oraz grupom społecznym w związku z wysokimi kosztami wysiłków adaptacyjnych;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

47. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące opracowania wytycznych i mechanizmów kontrolnych dotyczących zdrowotnych skutków zmian klimatu do roku 2011; podkreśla rosnące ryzyko rozprzestrzeniania wektorowych chorób zakaźnych, poważne konsekwencje dla zdrowia oddechowego i potrzebę edukowania obywateli europejskich w zakresie skutecznych środków zapobiegawczych zalecanych przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób;

48. zauważa, że zdrowotne skutki zmian klimatu mogą w najpoważniejszym stopniu wpłynąć na społeczności o złej sytuacji materialnej, ludność najuboższą i grupy najbardziej podatne na zagrożenia, np. dzieci, osoby starsze i już cierpiące na choroby; za kwestię podstawową uważa postrzeganie środków dostosowawczych w kontekście nierówności związanych z ochroną zdrowia i zachęcanie poprzez te środki do działań wspierających wspólne korzyści w dziedzinie zdrowia;

49. podkreśla potrzebę nasilenia obecnego nadzoru i kontroli w zakresie chorób zwierząt;

50. uznaje rolę sektora ochrony zdrowia w dostosowaniu do zmian klimatu; wzywa UE do wspierania działań mających na celu ograniczenie śladu węglowego tego sektora oraz do zapewnienia odpowiedniego finansowania środków dostosowawczych w sektorze ochrony zdrowia;

Infrastruktura

51. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby obowiązujące przepisy dotyczące wydawania pozwoleń przemysłowych i oceny oddziaływania na środowisko wymagały w przypadku każdej planowanej infrastruktury lub upoważnionej działalności przemysłowej brania w pełni pod uwagę przewidywanych przyszłych warunków klimatycznych i wynikających stąd zagrożeń, przy zachowaniu pewnej zdolności dostosowawczej; podkreśla, że w wielu przypadkach bardziej właściwe byłoby wstrzymanie się od urbanizacji wrażliwych obszarów niż uciekanie się do środków obronnych w ramach przygotowań do niekorzystnych skutków klimatycznych;

52. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby w stosownych przypadkach środowiskowe oceny wpływu w ogólności uwzględniały różne prawdopodobne scenariusze adaptacyjne w zakresie, w którym scenariusze te są naukowo uzasadnione;

53. wzywa Komisję do jak najszybszego opracowania metodologii dla projektów infrastrukturalnych w zakresie przystosowania do warunków klimatycznych, zawierającej analizę kosztów i korzyści oraz możliwe rozwiązania alternatywne;

54. sugeruje Komisji rozważenie sposobów zachęcania do odpowiedniego planowania przestrzennego (w tym sporządzania map ryzyka i zagrożeń) wśród możliwości, jakie zamierza zbadać w związku z przeprowadzaniem oceny wpływu zmiany klimatu w przypadku inwestycji publicznych i prywatnych;

55. zachęca Komisję do realizowania planu dotyczącego uwzględnienia wpływu zmiany klimatu na normy budowlane (np. Eurokody), aby zwiększyć odporność budynków położonych na obszarach najbardziej narażonych na ryzyko;

56. uważa, że z perspektywy mikroklimatu należy unikać dalszego prowadzenia zabudowy, która unieemożliwia spływanie wody na obszarach gęsto zaludnionych i w miastach;

Transport

57. wyraża ubolewanie, że w białej księdze nie omówiono wystarczająco sektora transportu, mimo iż stanowi on źródło 27 % emisji gazów cieplarnianych i konieczne są skuteczne działania dostosowawcze;

58. podkreśla, iż sektor transportowy powinien stanowić nieodłączny element strategii europejskiej w sprawie zmian klimatu i wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia europejskiego pakietu klimatyczno-transportowego;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

59. za sprawę zasadniczą uważa udzielenie wsparcia przesunięciu modalnemu jako jednemu ze sposobów na zmniejszenie emisji dwutlenku węgla przez sektor transportowy;
60. podkreśla, że wszystkie środki transportu muszą stopniowo przejść na siebie zewnętrzne koszty wdrażania polityki adaptacyjnej;
61. uważa, że skutki gospodarcze, społeczne i finansowe zastosowania niezbędnych działań dostosowawczych w sektorze transportu, podobnie jak skutki reorganizacji tego sektora (np. w wyniku przesunięć modalnych) nadal nie są w wystarczającym stopniu znane lub przewidziane; nakłania Komisję do określenia wskaźników wrażliwości i metody wymiany sprawdzonych wzorców i doświadczeń w odniesieniu do różnych elementów składowych sektora (transport kolejowy, drogowy, lotniczy i morski);
62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania skutecznej polityki na rzecz mobilności w miastach, która poprzez rozwijanie transportu publicznego, interoperacyjności oraz wykorzystywanie „inteligentnych” systemów transportu zmniejszy zatłoczenie w ruchu drogowym i zanieczyszczenie dużych aglomeracji miejskich;
63. podkreśla ponadto, że w celu wspierania nowoczesnej i zrównoważonej polityki transportowej, konieczne będzie udzielenie w następnym okresie programowania finansowego (lata 2014-2020) odpowiedniego wsparcia finansowego priorytetowym projektom TEN w zakresie transportu kolejowego, morskiego i rzecznoego;
64. podkreśla konieczność kontynuacji procesu legislacyjnego dyrektywy o eurowiniętach celem wspierania internalizacji kosztów zewnętrznych zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, wprowadzając uczciwą konkurencję pomiędzy różnymi środkami transportu;

Energia

65. podkreśla, że zmiany klimatu wywierają poważny wpływ na zaopatrzenie w energię i popyt na energię w państwach członkowskich UE;
66. wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej analizy przyszłych scenariuszy energetycznych, z uwzględnieniem wpływu zmian klimatu na infrastrukturę i popyt na energię;
67. wzywa Komisję do zbadania, czy zmiany klimatu przyczynią się do zmiany potencjału produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i kopalnych, oraz wskazuje w szczególności na ograniczone możliwości chłodzenia elektrociepłowni i wynikające stąd konsekwencje;
68. w związku z chłodzeniem reaktorów podkreśla szczególne zagrożenia dla bezpieczeństwa instalacji jądrowych w czasie fali upałów, który to problem może wywierać potencjalnie znaczące niekorzystne skutki środowiskowe na okoliczne wody i wpływać na bezpieczeństwo dostaw;
69. odnotowuje, że ekstremalne warunki pogodowe, jak powodzie i huragany, mogą niszczyć elektrownie, słupy wysokiego napięcia, podstacje i szafy elektryczne lub spowodować czasowe ich wyłączenie; uważa, że z tego względu potrzebne są zróżnicowane i solidne sieci elektryczne, które sprostałyby zwiększonemu zapotrzebowaniu na elastyczność sieci, oraz że w związku z tym należy wzmocnić zarówno lokalne, jak i międzynarodowe sieci wysokiego napięcia;
70. podkreśla, że wykorzystanie energii w budownictwie może się zmieniać w zależności od zmian klimatu oraz że największym wyzwaniem w tym obszarze jest zaradzenie przegrzewaniu budynków; jest zdania, że ważną rolę odegrałoby tutaj naturalne chłodzenie, chłodzenie mechaniczne i przemyślane planowanie przestrzeni;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

71. jest zdania, że przy pomocy inteligentnej polityki energetycznej aktywnie promującej odnawialne źródła energii, zdecentralizowaną dostawę energii i wydajność energetyczną na swoim obszarze regiony nie tylko mogą przyczynić się do walki ze skutkami zmian klimatycznych, ale również otwierać nowe możliwości i perspektywy gospodarcze swoim obywatelom;

72. podkreśla, że środki dotyczące dostaw energii i dostępu do energii należy określać w duchu solidarności między państwami członkowskimi i że UE powinna przyczynić się do ukierunkowania światowej polityki na większą efektywność energetyczną oraz promowanie niskoemisyjnych źródeł energii, np. odnawialnych źródeł energii;

73. wzywa państwa członkowskie do przedłożenia do dnia 30 czerwca 2010 r. ambitnych, kompleksowych i realistycznych krajowych planów działania zgodnie z modelami i parametrami określonymi przez UE, zauważając, że zapotrzebowanie każdego z państw członkowskich na energię ze źródeł odnawialnych musi być przede wszystkim pokryte przez produkcję krajową, podczas gdy mechanizm statystycznego transferu energii ze źródeł odnawialnych między państwami członkowskimi może być wykorzystywany jedynie we w pełni uzasadnionych przypadkach;

74. podkreśla, że natychmiastowe pierwszeństwo należy przyznać dodatkowym środkom mającym na celu wspieranie wspólnotowej strategii na rzecz osiągnięcia 20 % wzrostu wydajności energetycznej do 2020 r.; uznaje również za stosowne rozważenie – w ramach oceny dotychczasowych programów działania na rzecz efektywności energetycznej – możliwości uczynienia tego celu prawnie wiążącym na poziomie wspólnotowym;

Różnorodność biologiczna

75. biorąc pod uwagę, że program NATURA 2000 stanowi centralny filar politycznych wysiłków UE na rzecz utrzymania ekosystemów w zmieniających się warunkach klimatycznych, wzywa do aktywnego zarządzania obszarami NATURA 2000 i innymi istotnymi obszarami, przy należyтым finansowaniu ze strony UE i państw członkowskich oraz w oparciu o ścisłą współpracę i konsultacje ze społecznościami lokalnymi, a ponadto podkreśla potrzebę wprowadzenia wytycznych służących zapewnieniu łączności między obszarami przyrodniczymi; podkreśla, że jak stwierdzono w ocenie skutków Komisji (SEC(2008)2887) załączonej do komunikatu Komisji „W kierunku strategii UE w sprawie gatunków inwazyjnych”, nadal jest wiele do odkrycia w zakresie znaczenia i dróg gatunków inwazyjnych, sposobów, w jaki oddziałują one na ekosystemy oraz jak zmiany klimatu wpływają na inwazyjność biologiczną;

76. podkreśla, że odporność ekosystemów zarówno lądowych, jak i morskich zależy ostatecznie od zachowania różnorodności biologicznej;

77. podkreśla fakt, że obowiązujące przepisy prawne UE, takie jak ramowa dyrektywa wodna ⁽¹⁾ i dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej ⁽²⁾, mogą pomóc w rozwiązaniu kwestii odporności ekosystemów w Europie, pod warunkiem że plany gospodarowania będą uwzględniać podejście ekosystemowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania realizacji tych strategii najwyższej rangi;

78. podkreśla znaczenie badania zjawiska inwazji na europejskie ekosystemy gatunków obcych (np. tropikalnych gatunków morskich w Morzu Śródziemnym) i opracowania odpowiednich strategii politycznych zmierzających do przeciwdziałania temu zjawisku;

Obszary miejskie

79. podkreśla fakt, że na obszarach miejskich w Europie żyje blisko 75 % populacji i że zmiana klimatu jest jednym z dodatkowych czynników, który wpływa na jakość życia w miastach i metropoliach; wzywa EOG do zbadania przewidywanego wpływu zmiany klimatu na mikroklimat w obszarach miejskich (z uwzględnieniem na przykład efektu miejskiej wyspy ciepła);

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1), zmieniona ostatnio dyrektywą 2008/32/WE (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 60).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej), Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Migracja

80. podkreśla, że zmiana klimatu może spowodować migrację środowiskową na dużą skalę z regionów, które już są źródłem przepływów migracyjnych do Europy (Afryka, Bliski Wschód, Azja Południowa i Południowo-Wschodnia);

81. podkreśla, że migracja środowiskowa powinna być brana pod uwagę w długookresowym planowaniu polityki pomocy rozwojowej, tak aby w krajach pochodzenia możliwe było terminowe zapobieganie i przyjmowanie środków na rzecz niezwłocznej pomocy humanitarnej;

Dziedzictwo kulturowe

82. podkreśla znaczenie rozwijania środków dostosowawczych, które uwzględnią wszystkie aspekty europejskiego dziedzictwa kulturowego;

Struktura i zarządzanie

83. podkreśla potrzebę uznania władz lokalnych i regionalnych za centralne podmioty działające na rzecz zwalczania szkodliwych skutków zmian klimatycznych;

84. kładzie nacisk na znaczenie odpowiedniego poziomu interwencji, integracji międzysektorowej i odpornej podstawy środowiskowej w celu zmaksymalizowania skuteczności wprowadzonych środków;

85. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do skoordynowanego podejścia przy zajmowaniu się dostosowaniem celem zagwarantowania spójności terytorialnej w całej UE;

86. jest zdania, że należy podejmować środki łączące ekonomicznie innowacyjne i zrównoważone działania z ochroną środowiska naturalnego i dzięki temu zminimalizować konflikty związane z użytkowaniem, wynikające z interesów ekologicznych i ekonomicznych;

87. wzywa Komisję do podjęcia działań dotyczących wniosków w sprawie wprowadzenia obowiązkowych krajowych i regionalnych strategii adaptacyjnych;

88. wzywa Komisję do opracowania wszechstronnego podejścia w odniesieniu do powiązania przedsięwzięcia ubezpieczeniowych z kwestią świadomości ryzyka i podziału ryzyka;

89. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwijania partnerstw publiczno-prywatnych potrzebnych do stworzenia długookresowych, solidnych i skutecznych ram zarządzania ryzykiem klimatycznym (obejmujących wszystkie aspekty, począwszy od świadomości ryzyka aż po podział ryzyka i działania naprawcze), przy silnym przywództwie i zaangażowaniu władz publicznych;

90. uważa, że regiony najbardziej oddalone – ze względu na szczególną sytuację, o której mowa w art. 349 traktatu z Lizbony, i położenie geograficzne w strefie międzyzwrotnikowej – są wyjątkowo wrażliwe na skutki zmian klimatu, w związku z czym Komisja Europejska powinna zwracać na nie szczególną uwagę; wzywa zatem Komisję Europejską do przeprowadzenia badania wpływu i sporządzenia szczegółowego planu działania na rzecz regionów najbardziej oddalonych oraz do sprzyjania wymianie informacji i dobrych praktyk między władzami lokalnymi tych regionów i władzami krajów trzecich położonych w ich otoczeniu geograficznym;

91. zwraca się do Komisji o pełne wykorzystanie nowych uprawnień, jakie daje jej Traktat z Lizbony na mocy art. 260 w celu wypełniania roli strażniczki traktatów;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Finansowanie

92. podkreśla, że obecny budżet UE nie odzwierciedla priorytetów politycznych UE w zakresie dostosowania do zmiany klimatu;

93. wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu obecnych wieloletnich ram finansowych skoncentrowała się na zdolności budżetu UE do odpowiedniego reagowania na zmianę klimatu; podkreśla, że kolejne wieloletnie ramy finansowe powinny nadać dużą wagę zmianom klimatycznym, a zwłaszcza środkom dostosowawczym, zapewniając dostępność koniecznych środków finansowych;

94. wzywa Komisję, w ramach przeglądu budżetu UE oraz aby zapewnić uwzględnienie w budżecie skutków zmiany klimatu, do zaproponowania procedury dotyczącej przystosowania do warunków klimatycznych;

95. wzywa do określenia w przyszłości priorytetów w zakresie zmiany klimatu, w szczególności poprzez włączenie strategii adaptacyjnej do polityki Unii Europejskiej;

96. wzywa do bezwzględnej dokładności dla zagwarantowania, że ocena skutków zmian klimatycznych będzie częścią procesu zatwierdzania wniosków dotyczących projektów w dziedzinie wydajności energetycznej, gospodarki odpadami i budowy infrastruktury finansowanych ze środków europejskich;

97. podkreśla, że cele związane z zapobieganiem zmianom klimatu i ochroną środowiska naturalnego należy zintegrować z celami polityki spójności UE w zakresie rekompensat i wzrostu, nie zastępując nimi jednak utrwalonych zadań polityki strukturalnej;

98. wzywa Komisję do przedstawienia – zgodnie ze strategią zrównoważonego rozwoju UE ⁽¹⁾ i w trybie pilnym – mapy drogowej dla dokonywanej w poszczególnych sektorach reformy subsydiów, które mają istotny negatywny wpływ na środowisko, z myślą o stopniowym ich wyeliminowaniu; podkreśla ponadto, że środki finansowe udostępnione za pośrednictwem tej reformy powinny być ukierunkowane na działania dostosowawcze i proekologiczne miejsca pracy;

99. podkreśla, że fundusze udostępniane w ramach rozmaitych planów naprawy gospodarczej powinny być również przeznaczane na inwestycje w dostosowania, a w każdym razie powinny one uwzględniać kwestię przystosowania do zmiany klimatu;

100. podkreśla zasadę zapobiegania w przystosowywaniu się do zmian klimatu; wzywa Komisję do opracowania koncepcji, dzięki którym społeczeństwo nie zostanie obciążone kosztami wynikającymi z nieudanych środków przystosowawczych;

101. popiera nalegania Komisji, aby Rada wznowiła proces rewizji rozporządzenia w sprawie Funduszu Solidarności, co umożliwi zajęcie się kwestią szkód spowodowanych katastrofami naturalnymi i wywołanymi działalnością człowieka w skuteczniejszy, bardziej elastyczny i czasowo dostosowany sposób;

102. podkreśla, że znaczną część dochodów z licytacji przydziałów w ramach systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (EU ETS), w tym licytacji w sektorze lotnictwa i transportu morskiego, powinno się przeznaczać na umożliwienie państwu członkowskim i krajom rozwijającym się dostosowywania się do zmian klimatycznych; jest ponadto zdania, że tego rodzaju przedsięwzięcia powinny wspierać na szczeblu europejskim zrównoważone środki transportu, takie jak kolej; wzywa do rozdzielania finansowania –przeznaczonego już z EU ETS na potrzeby solidarności i wzrostu we Wspólnocie (dochody te stanowią 10 % całkowitej ilości przydziałów, które mają być sprzedane w drodze licytacji) – między państwa członkowskie o niższym poziomie dochodów, po równo na środki na rzecz dostosowania oraz na rzecz łagodzenia następstw zmiany klimatu;

⁽¹⁾ Przegląd strategii Unii Europejskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju, dokument Rady nr 10917/06.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

103. wzywa do przeznaczenia środków pochodzących z EU ETS i innych źródeł wspólnotowych na pomoc państwom członkowskim w przystosowaniu się do zmiany klimatu, tak aby uwzględnić wrażliwość na zmianę klimatu każdego państwa członkowskiego lub regionu;

104. uznaje historyczną odpowiedzialność krajów uprzemysłowionych za obecny wzrost temperatury na świecie; ponawia oświadczenia zawarte w rezolucji z dnia 10 lutego 2010 r., w tym stwierdzenie, że zobowiązania UE do finansowania działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się powinny być nowe i uzupełniające w stosunku do dotychczasowych zobowiązań ODA, a także niezależne od rocznych procedur budżetowych w państwach członkowskich;

Wymiar zewnętrzny

105. przypomina o konieczności ujęcia działań dostosowawczych we wszystkich politykach zewnętrznych UE, zgodnie z pkt. 8 porozumienia kopenhaskiego;

106. podkreśla, że wartość usług ekosystemowych i odporności ekosystemów jest jeszcze większa w krajach najmniej rozwiniętych⁽¹⁾; podkreśla, że strategie dostosowywania do zmiany klimatu, a zwłaszcza strategie odporności ekosystemów, powinny być należycie uwzględnione we wszystkich negocjacjach międzynarodowych, łącznie z negocjacjami handlowymi;

107. jest zdecydowanie przekonany o konieczności zachowania i umocnienia przez Unię Europejską roli lidera w międzynarodowej walce z globalnym ociepleniem klimatu i uważa, że ewentualne opóźnienia w działaniach zwiększają ryzyko wystąpienia negatywnych skutków ekologicznych, gospodarczych i społecznych, a także zwiększenia kosztów;

108. podkreśla, że jeśli chodzi o zapewnianie skutecznego wdrażania europejskich ram działania na rzecz adaptacji do zmian klimatu, czynnikiem decydującym będzie włączenie tych ram w spójne i ambitne porozumienie ogólnoświatowe (o prawnie wiążących celach) dotyczące środków na rzecz zwalczania zmian klimatu oraz zaznacza, że UE musi jako pierwsza zmierzać w tym kierunku;

109. wzywa Komisję, by rozważyła zwiększenie ilości środków publicznych przeznaczonych na współpracę międzynarodową w ramach przyszłego ósmego programu ramowego, zarówno z:

- a. krajami rozwiniętymi, celem upowszechniania technologii pozyskiwania energii ze źródeł odnawialnych, jak i
- b. krajami rozwijającymi się, celem wspierania ich walki ze zmianą klimatu wywierającą wpływ na najbardziej narażone regiony w tych krajach, zawsze z należyтым uwzględnieniem szczególnej sytuacji każdego regionu, przy czym kryterium stanowi rozwój społeczny i gospodarczy tych regionów w krajach rozwijających się, z którymi organizowana jest współpraca międzynarodowa; oraz
- c. krajami trzecimi sąsiadującymi z UE, w których skutki zmiany klimatu są podobne do tych obserwowanych na terenie UE;

Grupa koordynująca ds. wpływu i adaptacji

110. popiera wniosek Komisji dotyczący utworzenia grupy koordynującej ds. wpływu i adaptacji; podkreśla znaczenie uczestnictwa w tej grupie – oprócz przedstawicieli państw – podmiotów regionalnych i lokalnych; zwraca się do Komisji o zapewnienie, że grupa ta obejmie przedstawicieli Parlamentu, którzy wystąpią w roli obserwatorów, oraz zainteresowane podmioty prywatne w charakterze ekspertów; wzywa Komisję do dopilnowania, aby grupa koordynująca zwracała szczególną uwagę na najważniejsze zdrowotne skutki zmiany klimatu, takie jak wzrost liczby zgonów związanych z warunkami pogodowymi oraz chorób wektorowych;

⁽¹⁾ „Wygodne rozwiązania niewygodnego problemu: podejścia ekosystemowe do zmiany klimatu”, Bank Światowy, Wydział Środowiska, 2009 r., oraz „Naturalne ustalenie? Rola ekosystemów w łagodzeniu skutków zmiany klimatu”, UNEP, 2009 r.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Sprawozdanie Komisji z postępu prac

111. wzywa Komisję do złożenia Parlamentowi Europejskiemu do 2012 r. sprawozdania w sprawie postępów poczynionych w zakresie wdrażania wyżej wspomnianej białej księgi;

*

* *

112. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Ochrona interesów finansowych Wspólnot i zwalczanie nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008

P7_TA(2010)0155

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot i zwalczania nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008 r. (2009/2167(INI))

(2011/C 81 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2009 r. zatytułowane „Ochrona interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2008 r.” (COM(2009)0372) oraz załączniki (SEC(2009)1002 i SEC(2009)1003),
- uwzględniając sprawozdanie z działalności OLAF za 2008 r. ⁽¹⁾, a także drugie sprawozdanie z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 a dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzonych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz wytyczne zastępujące vademecum OLAF,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzorczego OLAF za okres od czerwca 2008 r. do maja 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzorczego OLAF za okres od czerwca 2007 r. do maja 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2008 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/sup-com_en.pdf

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/sup_comm/2008-2009/Activity-report_en.pdf

⁽³⁾ Dz.U. C 295 z 18.11.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2009, s. 1.